

MOVIMIENTO EVANGELICO ARMENIO

La reunion preparatoria del Consejo Evangelico Armenio Mundial, tuvo lugar del 29 de abril al 4 de mayo ppdo., en la Iglesia Evangelica Armenia, de Issy-Le-Moulineaux, Paris, Francia. Esta era una sugerencia del primer Congreso Mundial que tuvo lugar del 26 al 28 de junio de 1978 en Filadelfia, EE.UU..

El movimiento Evangelico Armenio tom6 forma hace 135 años atr6s, con la fundaci6n de la primera Iglesia Evangelica Armenia, en Constantinopla, el 1º de Julio de 1846. Y, como consecuencia de los hechos de la Primera Guerra Mundial, los evangelicos armenios fueron dispersados por el mundo. En los últimos años, se hicieron esfuerzos para unir y consolidar la labor y el apostolado.

Por lo tanto, el Consejo reestableci6 la Iglesia Evangelica Armenia, y las Uniones y organizaciones cuya finalidad es la difusi6n del Evangelio revelado por Dios a trav6s de Nuestro Señor Jesucristo, para toda la humanidad. Organiz6 distintas comisiones para ocuparse de temas como apostolado y evangelizaci6n, primaturas, comunicaciones, participaciones a Iglesias débiles, formaci6n cristiana, inscripciones, archivos, cuestiones teol6gicas y

relaciones inter-Iglesias.

Los representantes, de com6n acuerdo, dispusieron realizar un primer congreso oficial en 1982, en el otoño, con la condici6n de que las organizaciones fundadoras, acepten los estatutos, y den poderes al Consejo para ser la expresi6n genuina de la vida del movimiento Evangelico Armenio.

Participaron de la citada reuni6n.

Uni6n Evangelica Armenia de Am6rica del Norte.

Rev. Pastor Vartkes Kasouni, Presidente

Rev. Pastor Doctor Peter Dogramaci, secretario.

Uni6n de las Iglesias Evangelicas Armenias de Francia.

Rev. Pastor Taniel Sahaguan, Presidente.

Rev. Pastor Jean Hagopian, Vicepresidente.

Uni6n de Iglesias Evangelicas Armenias del Medio Oriente.

Rev. Pastor Hovannes Kardjian, Presidente.

Rev. Pastor Barkev Apartian.

Asociaci6n Misionera Armenia de Am6rica.

Sr. George Pilibossian, Presidente.

Rev. Pastor Doctor Guirag6s Chopurian, Director Ejecutivo.

TODO LO QUE SOY, SE LO DEBO A PARECORDZAGAN

Falleci6 el Sr. Asadur Halladjian. Horas no m6s, antes de dejar este mundo, as6 se expresaba Asadur Halladjian. Su historia es tambi6n la de muchos armenios, cuyos padres fueron masacrados por los turcos, y al quedar hu6rfanos quedaron bajo el amparo de la Uni6n General Armenia de Beneficencia, y de esa manera, fueron internados en el Orfanato Kelekian de Deort-yol. Nacido en 1917 en Marash, pues, hace sus

primeros estudios en el establecimiento antes mencionado, tras lo cual y en m6rito a su calidad de buen alumno es becado al Instituto Educacional que la UGAB inauguraba en Nicosia, con el mecenazgo de los hermanos Melkonian. Fue alumno de la primera promoci6n de dicho colegio, y tuvo entre otros, como profesor al c6lebre poeta Vahan Tekeyan. Como agradecimiento al gesto de la UGAB, durante dos años, se dedic6 a enseñar como maestro en la escuela de UGAB en la ciudad de Baalbek, Libano. Vivi6 muchos años en Beirut, hasta que en 1950 se radic6 en Buenos Aires.

Como la mayoria de aquellos que recibieron los beneficios de la Uni6n fundada por Boghos Nubar, jam6s dej6 de agradecer y bendecir la obra de Parecordzag6n. Y con ese mismo esp6ritu, cri6 y educ6 a sus hijos, Hampartum y Mamagan, el primero de los cuales es actualmente miembro de la Comisi6n Directiva de la Filial de Buenos Aires, y Marga, profesora de Baile Armenio en el Instituto Marie Manoogian. Y, ese mismo ambiente, recibiendo hoy educaci6n sus nietos, tres generaciones recibiendo los beneficios de la UGAB. Tres generaciones dando benefici6n a la UGAB y, por ende, a la humanidad.

LONDRES: MEDALLAS CONMEMORATIVAS

Vasken I Jubilee Medal Committee

Hon. President: Rt. Rev. Bishop N. Bozabalian

Con motivo de la consagraci6n de S.S. Vazken I, como Cat6lic6s de todos los armenios, se form6 una comisi6n especial que orden6 la impresi6n de medallas de oro y plata, el producto de cuya venta estar6 a total beneficio de la Santa Sede de Etchmiadzin.

Las medallas llevan grabadas las estirpe de S.S. Vazken I y una vista de Etchmiadzin, con el fondo del Ararat y el arca de No6.

Las medallas de 22 kilatos de oro y 38 mm de di6metro,

pesan 40 grs. y su costo es de 600 libras esterlinas. Las de plata, tambi6n de 38 mm, pesan 23,9 grs. y cuestan 25 libras.

Ambas llevan su correspondiente n6mero y certificado. La edici6n de las medallas de oro es limitada; se han grabado s6lo 1000; en cambio las de plata son ilimitadas. Vienen presentadas en estuches de regalo.

Los interesados en adquirir las deben enviar el siguiente cup6n:

Exarcas para los armenios de Am6rica

Ciudad del Vaticano —El Papa Juan Pablo II cre6 hoy dos importantes sedes en Buenos Aires y Nueva York para los cat6licos de rito armenio.

El Sumo Pontifice promovió a dos dignatarios a la jerarquía de exarca. En las iglesias orientales, el rango de exarca es intermedio entre el de patriarca y metropolitano.

El nuevo exarca de Buenos Aires es monseñor Waldir Bogotsl6n, de 41 años, actualmente rector del colegio Don Bosco de Campo Grande, Brasil. Ser6 responsable por los cat6licos del rito armenio en Am6rica latina. Tambi6n fue nombrado obispo de Mardín en Armenia. Es salesiano y naci6 en Penap6lis, cerca de San Pablo.

El nuevo exarca de Nueva York es monseñor Michele Nasr6s Seti6n, de 63 años, actualmente rector del Colegio Pontificio Armenio de Roma. Tambi6n fue designado arzobispo titular de Ancira, el antiguo nombre de Angora.

Seti6n tendr6 responsabilidad por los cat6licos de su rito de los Estados Unidos y Canad6. Naci6 en Sebastia.

TU ROPITA INTERIOR

RIGAR'S
 Camiseria exclusiva

Domingo 2 de agosto
 10:00 hs. ENTRADA LIBRE
FESTIVAL INFANTIL
ALMUERZO FAMILIAR
 13 horas
Huesped de Honor el Sr. ANTRANIK POLADIAN
 Editor de la revista Hoosharar de la U.G.A.B.
 Central Mundial/Organiza: Liga de Jóvenes y Comisi6n de padres secciones Jardin y Primario
RESERVE SU ENTRADA
 Հրապարակային Դասախօսություն
 Հ.Բ.Ը.ՄԻՈՒԹԵԱՆ 75-ԱՄԵԱԿԻՆ ԿՈՒՆԻՐՈՒՄ
 Կը Բանախօսէ՝
 ՏԻԱՐ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՓՈԼԱՏԵԱՆ
 Խմբագիր Հ.Բ.Ը.Միություն Կեդրոնական Պաշտօնաթերթ ՅՈՒՆԵԱՐԱՐ-ՄԻՈՒԹԵԱՆ
 Տեղի Կ'ունենայ երկուշաբթի, 8 Օգոստոս, 1981-ի
 Ժամը 20:30-ի ԿՈՒՆՏՐԸ ԱԶՍԵ

CONFERENCIA
BODAS DE DIAMANTE DE U.G.A.B.
 Disertar6 el Sr. ANTRANIK POLADIAN
ANTRANIK POLADIAN
 (Invitado especialmente de EE.UU.)
 Lunes 3 de agosto de 1981 20:30 HS.
 ENTRADA LIBRE

Domingo 9 de agosto
ALMUERZO DE EGRESADOS 1981

Jueves 13 de agosto
 15:30 HS.
CLASE ESPECIAL DE COCINA
 Organiza: Comisi6n de Damas

Ruego me envíen..... medallas de oro de 600.00 libras
 medallas de plata de 25.00 libras

Adjunto cheque o giro postal por la suma de a favor de VAZKEN I JUBILEE MEDAL COMMITTEE, 3 Buckingham Place, London SW1E 6HR.
 La(s) medalla(s) ser6n enviadas directamente por el ROYAL MINT a:

Nombre y apellido
 Direcci6n

Semanario "Sardarabad"

EDITORIAL

LA AMISTAD Y EL AMOR AL PROJIMO

En nuestra vida familiar y social, habitualmente, frecuentamos diferentes tipos de ambientes. En ellos, tenemos oportunidad de conocer a quienes, en seguida y casi sin pensarlo, rotulamos de "amigos".

Sin embargo, ése no es el vocablo apropiado. No siempre un "conocido" es un "amigo". Ser amigo de alguien implica tener un conocimiento mucho más profundo de su persona, saber qué piensa, qué siente, cómo reacciona.

La amistad es algo innato del ser humano. Quien más, quien menos posee, al menos, un amigo, una persona con quien hablar sinceramente, sin miedo a ofender ni a recibir una contestación inadecuada.

Todos tenemos un amigo latente en nuestro ser. Es decir, todos tenemos la predisposición y la necesidad de tener amigos, pero muchos no alcanzan a canalizar este sentimiento por una vía realmente afectiva, a veces, por inhibición o por timidez.

La vida, a menudo, y más en estos momentos, nos pone ante situaciones límites, en las que es necesario consejo y palabras de aliento. En esos momentos, nadie mejor que un padre o un amigo para ayudar y orientar.

Y, decimos un padre o un amigo, porque, dadas las condiciones del mundo actual y gracias a la comunicación, hoy, un padre puede ser también un verdadero amigo, quizás el mejor amigo de una persona.

Muchos, sin embargo, tienen del padre y del amigo dos ideas completamente distintas. Piensan que "el padre es el padre" y "el amigo es el amigo". Es decir que encasillan a cada uno de ellos en su rol y consideran que no puede haber una fusión entre ambos. Piensan que hay cosas que los padres no pueden comprender o no deben conocer; hechos que sin embargo, sí pueden compartir con otra persona ajena a la familia.

Pero, se olvidan de que los padres, sin necesidad de que les digamos nada, presienten qué nos pasa o qué pensamos; y, por lo tanto, antes de que les pidamos ayuda, ellos ya nos tienden su mano.

Si hablamos de padres-amigos podemos hablar también de hijos-amigos. Es decir que la relación debe ser recíproca. No sólo debemos esperar comprensión y afecto de nuestros semejantes, sino que también nosotros debemos brindarlo, con un gesto, con una palabra, con una mirada, al menos.

El hombre del siglo XX cuenta con un arma importantísima: la comunicación. Ella nos permite hacer conocer nuestras ideas y confrontarlas con las de nuestros semejantes. Gracias a ella, nuestros padres pueden ser nuestros amigos. Podemos hablar con ellos, dialogar, recibir críticas y sugerencias, pero, al mismo tiempo, también nosotros podemos tener la misma actitud para con ellos, pues la aceptarán y comprenderán.

El sentimiento de amistad es uno de los dones más preciados que tiene el ser humano. Fuera de la riqueza material del ser humano, hay una riqueza espiritual que depende de su forma de ser, de su carácter, de su calidez y de sus amigos. En ellos reside su verdadera riqueza. Un hombre que posee amigos es espiritual y moralmente rico.

Cada nueva amistad es un nuevo compromiso de honor que se contrae, compromiso al cual no debemos fallar y que debemos sellar con nuestro diario accionar para hacerlo perdurar para toda la vida.

Si bien podemos tener amistades ocasionales, de acuerdo con las diferentes situaciones y distintas épocas de la vida, la verdadera amistad, aquella que está basada en sólidos simientos, es la única que perdura a lo largo del tiempo y la única a la que tenemos derecho de exigir y de ser exigidos.

Tan difícil como cuidar de una pequeña planta que nace de una insignificante semilla, es cultivar y cuidar una amistad.

Podríamos hablar mucho acerca de la amistad, pero creemos que podríamos resumir de esta manera: "la amistad es una de las formas de manifestación del cristiano sentimiento del amor al prójimo."

¿QUE ES LA DISNEA?

Se entiende por disnea a la dificultad respiratoria o a la respiración dificultosa que resulta de la percepción de fatiga o tensión de los músculos respiratorios. Si bien ella puede presentarse como consecuencia de un esfuerzo poco habitual en personas sanas, suele tener su origen en distintas causas que asientan en diversos órganos o aparatos. Puede ser de origen pulmonar (estenosis de las vías aéreas, lesiones pulmonares de distinto tipo), nerviosa (psicógena u orgánica), modificaciones sanguíneas (anemia, acidosis), y finalmente por causa cardíaca (insuficiencia cardíaca, enfermedades valvulares cardíacas, etc.).

Los pacientes portadores de disnea de origen cardíaco, refieren a la consulta sensación de "agitación", "fatiga" o "dificultad respiratoria", vinculada al esfuerzo, advirtiéndose que más tarde es provocada por actividad física cada vez más restringida. Posteriormente, aparece aun en el enfermo en reposo, despertándolo durante la noche y obligándolo a sentarse.

Este tipo de disnea es conocido con el nombre de disnea paroxística nocturna que puede también producirse tan pronto como se inicia el sueño, lo que suele ocurrir en hipertensos con esclerosis de los vasos cerebrales e insuficiencia cardíaca, o por la

madrugada, bajo la forma de asma cardíaca, habitualmente acompañada de espasmos bronquiales y edema agudo de pulmón.

En grados más avanzados la disnea es más o menos permanente, debiendo el enfermo permanecer en posición sentada día y noche, lo que se denomina ortopnea. Eventualmente la disnea es más pronunciada en un tipo de posición que en otro lo que se denomina tresponea.

Es preciso establecer, frente a una persona que presenta disnea, cuál es el origen de la misma y, no atribuirla siempre a la presencia de alguna causa cardíaca o respiratoria.

En las personas sanas, como hemos dicho más arriba, la disnea aparece como consecuencia de esfuerzos desusados. La disnea de causa pulmonar primaria se acompaña de tos, dolor pleural, cianosis (coloración de la piel azulada) signos radiológicos de enfermedad pulmonar, etc. no obstante lo cual ha de recordarse que algunos de estos síntomas acompañan a la disnea cardíaca.

Pero, cuando la disnea es de causa exclusivamente pulmonar, se tolera bastante bien su posición de reposo (decúbito dorsal), y no hay alteración ni signos físicos, radiológicos y electrocardiográficos de enfermedad cardíaca.

La disnea de causa respiratoria obstructiva presenta signos de obstrucción bronquial (sibilancias pulmonares) o del mediastino.

La disnea hematógena (alteraciones sanguíneas) muestra evidencia clínica y química de cianosis, anemia y es mínima o ausente durante el reposo.

La disnea neurógena puede ser psicógena u orgánica. En la forma psicógena es habitualmente "suspirosa" o se presenta bajo la forma de "hiperventilación". La orgánica suele acompañarse de respiración ruda, lenta y laboriosa, por parálisis de los músculos respiratorios.

Por último en la disnea verdaderamente cardíaca, es demostrable la existencia de cardiopatía tanto al examen físico, radiológico como electrocardiográfico. Las cardiopatías son la causa más frecuente de disnea, teniendo como característica un avance progresivo hacia la limitación cada vez menor de la capacidad de esfuerzo de un individuo, por lo que se considera a este tipo de disnea de consulta obligatoria a su médico en la etapa de inicio de los primeros síntomas.

Dr. Jorge L. Balassanian

ALICIA TERZIAN EN EL EXTERIOR

El sello Pavane Records ha grabado un disco con el pianista Nelson Delle Vigne en el que apareció la obra JUEGOS PARA DIANA, de la compositora Alicia Terzian. Igualmente, la obra ATMOSFERAS para dos pianos fue interpretada en la primera audición, en la SALLE CORTOT de París, por el dúo Moreno Capelli y en Vicenza (Italia). La obra "Tocata para piano" fue incluida, en marzo de 1981, en el Festival Internacional dedicado a la Mujer en la música, organizado por la New York University en la ciudad de N. York(USA). "Shantniketen" fue incluida, en abril de 1981, en un Festival Musical realizado en el Palazzo Braschi de Roma y en el Tercer Foro Internacional de Música Nueva, realizado en Méjico, por el Instituto Nacional de Bellas Artes.

Hacia el mes de diciembre de 1980 el "concierto para violín y orquesta" fue interpretado, en primera audición, por la Orquesta Sinfónica del Estado de San Pablo, dirigido por Eleazar de Carvalho y con la participación de Rafael Gintali en un concierto organizado por la UGAB de Brasil y posteriormente retransmitido, en la televisión brasileña, con enorme éxito.

ENCUENTROS INTERNACIONALES DE MUSICA CONTEMPORANEA

El próximo viernes 24 de julio a las 20, en el Museo Nacional de Bellas Artes -Av. Libertador 1473- tendrá lugar la apertura de la Temporada 1981 (14º año consecutivo) de los ENCUENTROS INTERNACIONALES DE MUSICA CONTEMPORANEA.

La misma cuenta con los

auspicios del Fondo Nacional de las Artes, Secretaría de Cultura de la Municipalidad de Buenos Aires, Instrumentos Musicales S.A., Kalpakian Hnos., Fundación Murekian, Vplastic S.A., Uzal S.A., y socios adherentes.

La temporada ha sido estructurada en 16 conciertos a cargo de distinguidos solistas argentinos y extranjeros, el Grupo Encuentros de música contemporánea de Buenos Aires y el Grupo de Investigaciones electroacústicas de Bruselas.

El 24 de julio se presentará el estreno de una nueva versión del ballet de S. Rattenbach: EL TIEMPO Y EL FUEGO, libro de H. GARCIA DE LA MATA, Dirección y Coreografía de ALICIA ORLANDO y que cuenta con la valiosa colaboración de Luis Camillón, director del Teatro La Manzana de las Luces. En el mismo acto, se hará entrega de los Premios TRIBUNA NACIONAL DE COMPOSITORES (TRINAC' 80) 1980 a los compositores argentinos: G. GRAETZER, J.L. GONZALEZ, O. WILENSKY, V. AMICOLA, R. DE PEDRO, E. WILDE y R. FIORE.

El 27 de julio a las 17, en el Salón Dorado de la Alianza Francesa -Av. Córdoba 946- dará comienzo el Seminario dedicado a LA MUSICA DE VANGUARDIA EN FRANCIA que estará a cargo del Prof. titular de la Cátedra de Historia de la Música del Conservatorio Nacional de París y Presidente de la Asociación Francesa de Musicología, Prof. IVES GERARD. La inscripción a este Seminario se cierra el viernes 24, en Av. Corrientes 1145-4º "50", en horarios de oficina.

ESTUDIO JURIDICO DR. ROBERTO M. MALKASSIAN Y ASOC.

ABOGADOS Av. Corrientes 1296, 7º "47A" 12 a 18 hs. 35-1632 35-9504

A nuestros jóvenes

SER ARGENTINO NO ES DIFÍCIL

Por Alfonso Nuñez Malnero

NOTA DE LA REDACCION

"SARDARABAD", ferviente defensor de la justicia, la democracia y la libertad siente el deber de hacerse eco de esta nota del diario "La Prensa" con el objeto de encaminar a la juventud por el certero camino de la libertad y la democracia, característicos de nuestro quehacer.

Consideramos importante que todos los jóvenes lean esta nota pues va, especialmente, dirigida a ellos.

Esta es una muestra de cómo el periodismo, una vez más, se erige en guía, fiel a su objetivo de orientar e infor-

mar, para corregir. Esta es una posibilidad que nos brindan sólo los países libres y soberanos como el nuestro.

La nota es doblemente eficaz pues trata de conformar al joven argentino, al futuro hombre del mañana, y llevada al ámbito de nuestra colectividad es útil también al joven argentino.

Sepamos interpretar claramente su contenido y construir y mejorar nuestra situación sobre la base de los errores y aciertos de nuestro pasado, siempre fieles a nuestros ideales de democracia y libertad.

Frente a nuestro cotidiano deber periodístico de informar y difundir la verdad y la justicia, y frente a cuanto ocurre de violento, cruel y desventurado en el mundo, nos formulamos la repetida pregunta: ¿Damos efectivamente los adultos ejemplo y esperanza a los adolescentes y a los jóvenes? En nuestra misión, en nuestro trabajo, en nuestras intenciones, ¿cumplimos con la defensa de los ideales juveniles, los auténticos, aquellos que no están perturbados por ideologías extrañas?

Los últimos acontecimientos que influyeron en el periodismo motivaron, entre otras, dos tipos de reacciones: la de las autoridades, que reconocieron en declaraciones el error de sanciones para evitar la crítica, el movimiento general en favor del periodismo independiente.

Pero ¿qué puede pensar el adolescente ante un hecho tan injusto como despreciable que nos deja la sospecha de haber sido planificado y efectuado por núcleos extremistas con el ánimo de herir la imagen argentina y aun la del mismo gobierno: el ataque artero al periodista Manfred Schönfeld, y la invasión del taller gráfico de "La Prensa" por supuestos policas con supuestas credenciales pero con auténtica acción intimidatoria y vejatoria?

Todo ello mereció también el repudio de autoridades y público, y será necesario terminar la investigación para sancionar a los culpables.

Con respecto a nuestro estado de ánimo y a nuestros propósitos patrióticos y profesionales, estos hechos son un estallido más en la conducta que "La Prensa" y sus hombres mantienen a través de más de un siglo de actuación. Bastará mencionar, como simple ejemplo y no para que nos alaben, que en 1952 el diez por ciento de los presos denominados políticos en la Penitenciaría Nacional, eran obreros gráficos y redactores de "La Prensa", que no habíamos actuado en política sino en periodismo, en defensa de la Constitución argentina.

Carta de una adolescente

Ahora, en otras circunstancias, llega al diario una carta que deseamos transcribir porque establece y señala dramáticamente lo que ocurre hoy en la adolescencia y en la juventud argentinas. Dice así: "Señor Manfred Schönfeld: Me gustaría contarle una historia que tendría como punto de partida el momento en que decidí que la profesión de periodista era la mía. Entonces comencé a estudiar. Y junto con la formación que fui recibiendo se fue acuitando un ideal, una manera propia de entender esta profesión como compromiso, respeto y lealtad hacia la verdad.

Por esa época me encontré un día con usted. O, mejor dicho, con la parte suya que a mí no me interesa. Alguien puso en mis manos unas fotocopias de dos artículos que llevaban su firma. Los lei en mi curso, no sólo porque su contenido era un riquísimo análisis de lo sucedido en los últimos años en el país, sino también porque me parecían digno ejemplo de maestría en el manejo poético del lenguaje.

De ahí en más la historia transcurrió entre desengaños, realidades adversas, enseñanza mediocre. Es decir, el entender a diario que en mi país los ideales no tienen cabida. Sin embargo, hubo momentos en que la esperanza hizo notar su luz. Casi siempre esos momentos coincidieron con algún artículo suyo. Los restantes, con una ingenua confianza depositada en mi fuerza y juventud.

"Y la historia llega hasta hoy. Una mañana lluviosa, en la que me encuentro, por primera vez, cara a cara con usted. De un lado, su rostro ensangrentado mostrando, de otra forma, una misma medida injusta y arbitraria. De este lado, yo. Con mis ganas de país y libertad. De respeto y adultez. De Patria que no me dé vergüenza e impotencia. Con mis ideales hechos añicos por golpes que, si bien no sangran, duelen.

"Soy simplemente una argentina de veintidós años, empleada y estudiante de periodismo, desocea de que me den motivos para amar a mi país. Usted es uno de ellos. Por eso hoy quiero acercarle, junto con mi dolor, mi agradecimiento".

Desencanto y desesperanza

Claudia Acuña es alumna de segundo año de periodismo y demuestra que su vocación es auténtica. Su carta es conmovedora y tiene importancia porque es la carta de la adolescencia y de la juventud desencantadas, pero con virtudes de nuestro país. Sus problemas los venimos estudiando desde hace años y desde hace años los defendemos.

La desesperanza de la adolescencia y de la juventud es consecuencia de un mundo cruel, violento y mentiroso —según ya lo señalamos—, donde existe una acción dirigida por mayores de otras ideologías que pretenden destruir nuestra civilización democrática. Pero es evidente que a ello se agrega en nuestro país —que tiene reservas espirituales ratificadas en trayectoria generosa— un evidente desencanto entre nosotros, en una etapa donde es fundamental la comprensión para corregir perspectivas.

Los jóvenes deben saber, porque es historia argentina, que ha existido una dramática crisis de valores éticos y una acción desintegradora de nuestras normas tradicionales, en que el poderoso y el partido oficialista siempre tenían razón. Y deben saber que hoy antes que una crisis económica, que evidentemente existe, hay una crisis moral, inducida y persistente. Pero, asimismo, deben tener la certeza de que sobran en la Argentina valores para superarla.

En esta crisis está incluida la pérdida de calidades dirigentes. Los líderes de los partidos políticos, fracasados unos y desconocidos otros para adolescentes y jóvenes, deben reaccionar con ejemplos, formar ciudadanos y dárles oportunidad de actuar en su nivel, no con triquiñuelas de comité, sino con el sentido superior de la política, que es análisis y discusión de los problemas de la Nación, sin anteponer los intereses partidarios a los de ella.

Al Ministerio de Cultura y Educación, por supuesto, corresponde la más alta responsabilidad. No es posible aceptar que a los 18 años los adolescentes, mujeres y hombres, ignoren o no asignen importancia trascendente al voto; que no crean ni en autoridades ni en dirigentes ni en representantes de la ciudadanía y no quieran o no sepan a quien designar.

Debo asignarse, pues, mayor importancia a la educación cívica —educación, no sólo instrucción— para que los adolescentes puedan decidir por convicción y no, llegado el caso, por inducción de los medios de propaganda, quien podrá ser su representante. Es, en suma, leer y analizar la Constitución argentina para comprender su proyección generosa y

justa, para saber defenderla con el voto y con la conducta.

La Argentina y el mundo

Son éstos momentos difíciles; pero la Argentina está en mejores condiciones que otros desventurados países, sin medios suficientes de subsistencia, y que otros con industrias poderosas pero doblegadas por la pornografía, el sexo, las drogas, la homosexualidad y el terrorismo, con la pretendida densidad del hombre de trabajo, del cambio de sistema, imponiendo la muerte decretada por fanáticos, sobre la destrucción y un cementerio de quienes no piensan como ellos.

En esos países predomina el repudio a los valores morales suplantados por un materialismo disolvente, donde el dinero y el placer físico son fundamentales. Al negar el sentido moral, se propicia y se hace la ostentación del sexo y de la intimidad, que sólo corresponde al individuo y a Dios, en detrimento de las normas que unen a la familia. Se niega entonces el amor humano, excelsa unión del hombre y la mujer, con ternura y lealtad, para continuar en el hijo la imagen de cada uno. Se hace alarde del amor animal, aun circunstancial, sin emoción, como unión para el placer partiendo de Freud a través de psicoanalistas y psicólogos, todos de determinada intención ya conocida, con justificación que ha llegado hasta aceptar la homosexualidad como tercer sexo, aberración canalicada para perturbar y no para curar.

Es decir: en esta deplorable escuela no se tiene en cuenta al hijo, justificando el aborto —que es asesinato de quien no puede defenderse— como derecho de la mujer con el mentido y siniestro concepto de evitar o disminuir la superpoblación.

En este drama, y ante otros conceptos igualmente abiltinos y ajenos a nuestra tradición, los adolescentes, que además ven a su alrededor casos aberrantes o lindando permanentemente en lo inmoral gracias al material ofrecido por cierto periodismo, el cine y la televisión, ya no saben cuál es la verdad ni como sentirse felices. No se les infunde respeto a palabras y conceptos como el honor, la moral, la honradez, la Patria; se cambian los de matrimonio, novios o esposos, por el de pareja; no se les dice "orientar" sino "concientizar"; se insiste en que el acto amoroso es igual para el hombre y la mujer, pero se les oculta que es mucho más trascendente para ella, que debe coajar al hijo en su vientre nueve meses y luego cuidarlo durante años, mientras el hombre siguió venir a la cancha para ver cómo juegan River Plate y Boca Juniors.

Y para dar paridad de trascendencia a hombres y mujeres en el amor, se sacrifica a la mujer con la píldora anticonceptiva, que tantos desastres ha provocado hasta ahora, motivando la reacción de la medicina para proteger la salud femenina.

A todo esto, falsantes supuestamente evangélicos, con premio o sin él, pero bien a la izquierda, refrendan los derechos humanos de los guerrilleros —bajo la bandera de algún gobernante intencionado, de Jacobo Timerman y de Patricia Derian— pero ocultan los derechos humanos de las víctimas de esos guerrilleros.

Medida del sufrimiento argentino

Los adolescentes y jóvenes no deben olvidar que estas teorías llegaron a la Argentina como supuestas reivindicaciones de quienes más necesitan, acentuándose con la acción subversiva.

Nuestra sensibilidad y nuestros mejores propósitos para ayudar y defender a quienes sufren, desechan la violencia como sistema para hallar soluciones. Pero la acción subversiva, con ese fin y a través de adeptos, ciertos sociólogos, docentes y psicólogos, alzó a los adolescentes de sus hogares, en una prédica psicológica primero, y presión intimidatoria después, que no les permitía abandonar las filas guerrilleras bajo pena de muerte. Se utilizó, además, el señuelo del sexo y de la independencia individual: un hombre —les decían— debía saber a los 16 años que es una mujer, y una mujer qué es un hombre; la familia coarta la libertad: a los 16 años un mujer o un hombre debe dejarla para formar su personalidad.

Ante este desastre y ante la corrupción del gobierno peronista, la acción militar salvó al país, se acepte o no. Pero todo ello no es óbice

ahora para que el periodismo deje de cumplir con el deber de señalar y orientar. Esta es siempre la forma correcta de expresarlo, de acuerdo con el precepto de aquel gran periodista argentino, don Ezequiel P. Paz: "No se puede escribir como periodista lo que no se debe decir como caballero".

Hay algo que la adolescencia, la juventud y los estudiantes de periodismo deben saber, aunque muchos adultos no lo recuerden: Todo es perfectible.

De lo contrario el periodismo no tendría por qué señalar y orientar. Lo hace para corregir y no para agredir.

Momento decisivo: unión y comprensión

La adolescencia y la juventud no deben desalentarse, porque está probado que el ley de la vida, que los ideales deben defenderse, de la misma manera que debe defenderse la libertad, el hogar y la Nación.

Mientras tanto —repetimos— es imperiosa la comprensión de los problemas argentinos. Y es imprescindible la acción leal con opiniones distintas. Ya no es posible incurrir en errores anteriores; por ello, la juventud, el pueblo, deben estar informados.

Todo ello sin olvidar que estamos en la Tercera Guerra Mundial, lo cual la mayoría se resiste a creerlo, porque no se tira la bomba atómica. Por eso, como imposición fundamental, es lógico comprender para corregir y no para cejar.

La Argentina es codiciada por su riqueza natural y por su deshabitada extensión, la cual debe merecer atención severa y preferente. Y por si fuera poco, debemos resolver categóricamente, y de una vez por todas, el robo de las islas Malvinas por una nación que se dice amiga y expresa siempre lindas palabras y severos conceptos para la conducta ajena y no para la propia; debemos enfrentar sin perder terreno, el conflicto del Beagle, la codicia que provocan la Antártida Argentina y el Atlántico Sur, incontestablemente nuestros.

La adolescencia y la juventud, hasta ahora aleccionadas en el descreimiento, son, sin embargo, decisivas para exigir la unión nacional en acción que demanda su tiempo y no la improvisación.

No se pueden repetir los gobiernos verticalistas, donde decide uno y los demás actúan; todos los partidos políticos, sin excepción, deberán proponer gobiernos que funcionen dentro de la Constitución Nacional de 1853, no la que se inventó alguna vez para la ventaja y no para la justicia.

Este es el primer punto que deben tener y defender los siete millones de adolescentes junto con los mayores de la Argentina.

Y el otro punto decisivo para nuestra sociedad democrática y cristiana, es la familia. Con la Constitución se salvaguardan deberes, derechos, la igualdad y la justicia para todos los habitantes que habiten el suelo argentino.

Con la familia se establece la firme base de nuestra sociedad y la defensa de nuestros hijos. De lo contrario se desmorona todo.

Quiera Dios que estos conceptos sean leídos y fijados por los adolescentes. El país lo necesita.

Porque ésta es la gran verdad: ser argentino no es difícil.

Periódico Armeno

"SARDARABAD"

Redacción y Administración

Cnel. Niceto Vega 4779

1414 - CAPITAL FEDERAL

Director

NAHABET NAHABETIAN

Corresponsalia, Sr. Carlos Giovinetti

receptoría de avisos, Libertad 1900

y suscripciones en: Córdoba (Tel. 51.7409)

BRASIL, Sr. Hrair Chahinian

Sr. Alberto Kemner

Av. Coxingui 191 - Ap. 84

Cep. 05579 - SAN PABLO

Montevideo, Tel. 96.7250

Tel. 813-6731

Fotocomposición y Negativos

"IMPRESIONES BAIKAR"

Cnel. Niceto Vega 4779 Cop. Fed.

ՄՐԱԳՐԱԿԱՆ

ԱՐՄԱՏՆԵՐ

Հայկական սփիռքը տարածուն հայ աշխարհի մեծն է հալը այնպես շուրջի տարազան հաստատ տեղադրում է որ, այ դժուար թե զանգուստան կառուցվելու...

Մեծանուն երկար շրջանն մը լետոյ կը տեւէ ու դեռ բաց կը մնան ու կը բազմապատ-

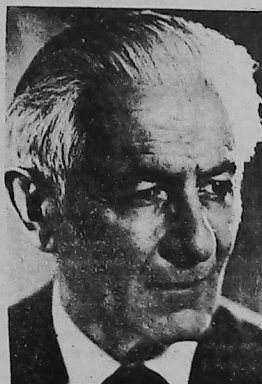
Արմատական ծառայութեան կողմէն այս խմբավորումները կ'աշխատանքի ու կը գործեն Ֆրանսայի, Անգլիոյ, Մ. Գաւազեան, Իտալիոյ, Արխեթիսայի անան...

Այս թիով հրատարակութեան տուած ենք հաղորդագրութիւն մը Միլանոյի Հայ Մշակոյթի Ռատմնասիրութեան և Վաւերագրութիւնի Կեդրոնէն, որ յարաշիկայ 25...

Պիտիոգիտումը կը հովանաւորեն յատկապէս Միլանոյի, Վենետիկի և Պոլսոյնայի համալսարանները:

Այս աթիւի տեղի պիտի ունենան ճիւղեր, ուր պիտի նկատի առնուին հայ ար-

Գրական Երեկոյ՝ Առօրեայ Ընկ. Անդրանիկ Անդրեասեանի 70-ամեակին

Յուրիս ամառգիրի խմբագիր, ար- լակագիր Ստեփան Կուրտիկեանը, լրագրող Շաքէ Վարսեանը:

Անոր նշեցին, որ Անդրանիկ Անդրեասեանը արեւմտահայութեան այն սերունդն է, որ դասալայա-

Ամերիկահայ նշանաւոր գրող, հասարակական, մշակութային գոր- ծիչ, հրապարակախոս Անդրանիկ Անդրեասեանի ծննդեան 70-ամեա-

Երեկոյն ջերմ խօսքով բացաւ եւ Յոբելեարի ստեղծագործական ու-

Անդրանիկ Անդրեասեանի հասարակական ու մշակութային գործու-

Այնուհետեւ երոյթ ունեցան ըՄ- փիւրգահայութեան հետ Մշակութա-

Անդրանիկ Անդրեասեանը հասարակական աշխոյժ գործիչ է, կրթոտ ու խիզախ լրագրող, տաղանդաւոր հետախոյզ:

Գրողին ընդհու եղբայրները պատմածքէն հատուածներ կարգաց Ազատ Գասպարեանը:

Սփիւրգահայութեան հետ Մշակութային Կապի Կոմիտէի նախագահ Վարդգէս Համազասպեան, բարձր գնահատելով Ա. Անդրեասեանի ծառայութիւնները, անոր յանձնեց Կոմիտէի կողմէն պատուոյ գիրը:

Վերջապահական շնորհակցական արտասուի խօսք բնաւ Յոբելեանը:

ԱՐՄԻՓՐԷՍ

ՀԱՅՐԵՆԻ ԱՇԽԱՐՀ

ԱԶԻԶԲԷԿՈՎԻ ԵՐԶԱՆԻ ԲՆԱԿԱՐԱՆՆԵՐՈՒ ԿԱՌՈՒՅՈՒՄԸ

Ազիզբեկովի շրջանը գտնուող Կեչուտ, Մարտի- ռուս եւ Զառիթափ գիւղի- յեր մէջ սկսած է բնակելի մար շէնքերու շինարարու-

ւետ աշխատանքի ու համ- գիտի բաշար յարմարու- րիւններով օժտուած:

Շինարարութիւնը կը կատարուի գիւղական բնակարանային կառուցման և վերականգնման նպատակով:

Այս է գառ գիւղացի- ները կ'ուսնան անս առեւ- ջրակայ կեդրոններ, մշակութային-լուստարակաւ աստիճաններ, արդիւնա-

Լուր բազմաբնակարանային կառուցման արդիւնա-

ՀՈՒՆԵԼԻՆԱԿԱՆ ՄԵՏԱԼ ՎԵՆԱԿՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԸՆԿԵՐԱՆ

Վերջերս Յանձնախումբիս հաճախներով, Մեծն Բրիտանիոյ Արքայական փողոց-

Յորեկանական մետալներ ձու- լելու գործարարը 1978 թուի Յու-

Մտնամասիակ թիով վաճառելի ուսի մետալներ հրապարակուած են, սակայն ունից անամամասիակ թիով արժեք մետալներ:

Սուի մետալին 22 գարաթ է, 88 մտնամասիակ է կը կշռէ 40 կրամ:

Սուի մետալին գինն է 600 Սթրլինկ, իսկ արծաթիը՝ 25 Սթրլինկ:

Չորս մետալները ձուլուած են Արքայական փողոցանցին մէջ, բարձրակարգ արտետող և ան- թեի վարդետութեամբ: Իրա-

Չոր ուշադրութեան կը յան- ճենք, այս աթիւի, որ մետալներու վաճառքէն օգուցած ամբողջ հասոյթը պիտի յատկացուի Մ. Եշիմեանին:

Արդ՝ մեծապէս շնորհակալ պիտի ըլլանք, եթէ մետալներու վաճառքի մշակուածքին մէջ աջակցիք սպիտ. ձեր ընծայած աջակցութեամբ օժանդակած պիտի ըլլաք Մայր Աթոռի յարա- տես քարգանձան և գորաց- ման:

Կանխապատ շնորհակցութեամբ՝ Յորեկանական մետալի Յանձնա- խումբ

ESCUELA INCORPORADA ARMENIA "ISAAC BAKCHELIAN" 2º ciclo de: MUSICA ARMENIA 100x100 CON UN EXTRAORDINARIO PROGRAMA

ՄԵՐ ԱՆՈՒԱՆԻ ԱՐՈՒԵՍԱԳԷՏՆԵՐԸ

ՅԱԿՈՒՔ ՅԱԿՈՒԲԵԱՆ

Գրեց ՊԵՐՃ ՄԵՐՈՒՊԵԱՆ

Մեզմ ղոյնների ներդրանքներն ավարտեց և նկարչի Յակոբ Յակոբեանը: Դեղնահողի եւ բաց մոխրագույնի երկններանգները այնպիսի իւրապատուկ գեղեցկութեամբ են միահիւսուում Յակոբեանի բնապատկերներում, որ հայրենի երկրի խոտոտեպ քարն ու հողը կենդանի շնչով կանգնած են հայեացքիդ առջև:

Արարատեան դաշտի կիսաթաղ խաղողի որ- Թերը ազդարարում են գալիք ցրտաշունչ ձմե- ուր՝ ուրուագծող մշուշապատ Արարատի յենա- պատկերի վրայ: Կամ էլ հողապատ լեռի քարերով եզերուած Լենինական ձգուող ասֆալտապատ

նկարիչը պատկերում է մարդկանց խումբներում եւ անմարմին մի ամբողջ, որի հազուատները տարբեր ղերբեր ու շարժումներ են ընդունել: Գորշ գոյներով նկարած այդ կտաւը իւրապատուկ հուժկու ձայնով է հնչեցնում արուեստագէտի «Ո՛չ, նեյտրոնային ուռմբին» մարտահրաւրը, որը այսօր լսելի է երկրագնդի բոլոր անկիւննե- ռում, պատերազմի սարսափի դէմ ընդվզող, խա- ղող ապրելու իղձերով համակուած բոլոր մարդ- կանց կողմից:

Այդ նկարը այլ հարեւաւոր կտանների հետ ցուցադրուել է Մոսկուայում, Յակոբ Յակոբե- անի անհատական ցուցահանդէսում եւ արժա- նացել՝ այցելուներու հիացմունքին:

Յակոբ Յակոբեանը ծնուել է Եգիպտոսի Ալեքսանդրիա քաղաքում, լուսանկարիչ Տիգ- րան Յակոբեանի ընտանիքում: Սովորել է տեղա- կան դպրոցում եւ այնուհետեւ մեկնել է Կիպրոս՝ իր ուսումը Մեղրեանս վարժարանում շարունա- կելու համար:

Փոքր հասակից նկարելու պահանջը հանգիստ չի տուել Յակոբին: Երեք տարի նա յաճախել է Գա- հրէի գեղարուեստական ինստիտուտի կամընտ- րական դասընթացը: Ոոստումնալից նկարչի շնորհքը արժանացաւ տեղի հայ համայնքի ու- ղադրութեանը, որի նիւթական օգնութեամբ Յա- կոբը մեկնեց Փարիզ՝ նկարչական վարպետու- թիւնը կատարելագործելու: Տրանսիայի մայրա- քաղաքում նա երկու տարի աշակերտեց Ֆրանսիա- ցի անուանի գեղանկարիչ Անդրէ Լոթին: Եգիպ- տոս վերադարձին Յակոբը եռանդուն մասնակ- ցութիւն բերեց այդ երկրի գեղարուեստական կեանքին՝ ցուցադրելով իր կտանները հայ նկա- րիչներ խմբական, ինչպէս նաեւ Եգիպտոսի տա- րեկան ցուցահանդէսներում:

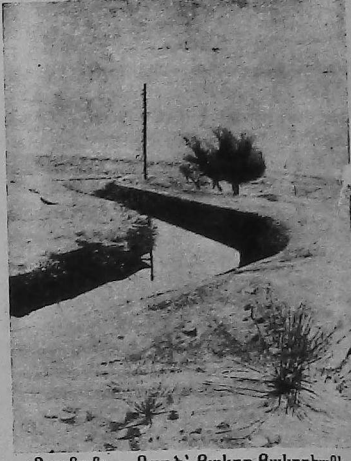
1962 թուականը բախտորոշ եղաւ Յակոբ Յա- կոբեանի, նրա կնոջ և երկու դեռատի դուստրե- րի համար: Այդ տարին նրանք վերադարձան Ի- ընեց պապերի օրհանը: Հայրենիքում հայ նկարիչ տաղանդը ըստ արժանույնի գնահատուելու բոլոր նախադրեանները կային: Մէկ տարի անց Յակոբե- անը ընտրուեց Հայաստանի նկարիչների Միու- թեան անդամ: Արուեստից ազատ ժամերին Յա- կոբեանը սկսեց մասնակցել մայր հայրենիքի շինարար վերելքին: Երկու անգամ ընտրուեց Լե- նինականի քաղաքային խորհրդի երեսփոխան, իսկ 1967ին՝ Հայաստանի Գերագոյն խորհրդի երեսփոխան:

Մէկը միւսի ետեւից Յակոբեանը անհատա- կան ցուցահանդէսներ կազմակերպեց Երեւանում, Լենինականում եւ Կիրովականում: 1977 թուա- կանին Յակոբ Յակոբեանը դարձաւ Հայաստանի պետական մրցանակի դափնեկիր եւ մէկ տարի անց, նրան շնորհուեց Հայկական Հանրապետու- թեան ժողովրդական նկարչի պատուաւոր կոչում:

Վերջին երկու տարիների ընթացքում նկարչի անհատական ցուցահանդէսները բացուեցին Մերձ-Բայթեան հանրապետութիւններում, Ուկրաինայի Կիւն եւ Լվով քաղաքներում, Թբիլի- սիւում, Նովոսիբիրսկում:

Այսօր Յակոբ Յակոբեանի անուըր յայտնի է արդէն մեր լայնածաւալ երկրի սահմաններեց դուրս: Նա մասնակցել է խմբական ցուցահան- դէսներին՝ Պէյրուէթում, Սոնթթրալում, Նիւ

Յորքում, Պուտափեշտում, Փրակայում, ամե- նուրեք նուաճելով արուեստասէր հասարակու-

«Ձրամցէլ» — Գործ՝ Յակոբ Յակոբեանի

թեան քարձր գնահատականը:

Յակոբ Յակոբեանը վերջերս է վերադարձել Փարիզից, ուր երեք ամիս տեւեց նրա անհատա- կան ցուցահանդէսը:

Ի թիւս հազարաւոր փարիզաբնակների՝ այդ ցուցահանդէսն այցելեցին նաեւ աշխարհահռչակ հայազգի նկարիչներ Գառզուն եւ Ժանսենը, քանդակագործուհի Տարիա Կամարականը:

Առաջին իսկ հայեացքից Յակոբեանի նկա- րների կախարդական հմայքը բացատրում է նրա զգացումների պարզ եւ անկեղծ դրսեւորումով: Նա չի կեղծում իր մտորումները՝ վառ ղոյններ ծիածանի խաղերին հետամուտ չէ նա: Իր խա-

«Բնակար» — Գործ՝ Յակոբ Յակոբեանի

նուածքի նման անպաճճոճ են նրա վրձնի հար- ուածները, որոնք սեղմ եւ հակիրճ ոճով ամենա- գեղեցկին ու ամենանկարեւորն են արտայայ- տում կտաւի վրայ:

Ոսող նկարներ են Յակոբեանի կտանները: Հայրենի բնութեան եւ գիւղական կեանքի ար- տայայտման լաւագոյն ժամանակը վաղ քարտեղ կամ ուշ աշուն է նկարչի համար: Երկու դէպ- քում էլ վրձնի վարպետը իր հայեացքը յառում է գալիքին, ընտրելով տուեալ ժամանակահատ- ուածի բնորոշ գծերը եւ իմաստաւորելով դրանք գալիքի խորհրդով:

Հայրենի տաղանդաւոր նկարիչ ՅԱԿՈՒՔ ՅԱԿՈՒԲԵԱՆ

ճանապարհը առաջին հայեացքից բնութեան մի հատուածի լուկ տեսարանով է ներկայանում: Սա- կայն, երբ հայեացքը սեւեռում ես այդ ճանա- պարհին, մի փոքր անց զգում ես անտեսանելի մեքենայի սրընթաց շարժումը, դէպի նորը ձգուող մղումը:

Այսպէս կոչուած նատիւրմորտ անկենդան բնութեան ատարկաների խմբանկարն է: Յակոբե- անի մօտ անկենդան ձեռնոցներն ու ապխտած ձուկը կամ նոյն ձեռնոցներն ու քացանը կենդա- նի իմաստ են ստանում. մի դէպքում այդ ձուկը կեանք է առնում եւ խոյն է տալիս իրեն որսալ փորձող ձեռնոցներից դէպի ազատ ձուկը, իսկ յա- ղորդ նկարում ձեռնոցներն իրենց շարժումակ պատկերով խուսափում են քցանի սպառնալի մնչուտից եւ փորձում են չըջնեցել վտանգը:

Յակոբ Յակոբեանը խառնուածքով բարե- համարյոք եւ հեզաբարոյ նկարիչ է: Նրա արուես- տի ուրոյն տաղանդն այն է, որ շնորհիւ այդ միզմ եւ ներդրանակ ղոյնների կարողանում է եզա- կի վարպետութեամբ կտաւին յանձնել իր հոգե- կան ապրումներն ու փիլիսոփայական հայեացք- ները:

Յակոբեանի կտանները անմիջական մտեր- միկ ջերմութեամբ են արձագանգում մարդկու- թեան յոյզերին: Լայնածաւալ կտաւի վրայ

Յարութիւն Թորոսեանի
Ուուըր Հայրենիքին
Օարութիւն Թորոսեանը (Լիբա- նան) Հայրենիքին Ուուըրսը Է Վա- րագայ կողմին (Վաճայ լիճ) 16-րդ դարու հայրենի Աւետարան մը, որ

ծիւտարուած է 300 գուճագեղ մամ- րանկարներով:
Պէյրուքի Աւետարանական Գո- լեճի հայեցում լիզուի ու գրականու- րեան դաստուր Յարութիւն Թորոս- եանը ներկայիս կը յանախէ Երեւա- նի Պետական Համալսարանը եւ մօտ օրէն պիտի պաշտպանէ իր տեղոտ-

րականը: Աճ. Սփիւրեմասիայութեան հետ Մշակութային Գապի Կոմիտէին յանձնած Է Ճաւ երկու եզակի արու- ղէ արձանակներ, որոնց տարիքը կը հասնի Գ. Ա. երկրորդ հազարամեակ: Մասնագէտները քարձր գնահատա- կան տուած են հնուրեան այդ ա- ռարկային:

60-ԱՄԵԱԿ ՌԱՄԿԱՎԱՐ ԱԶԱՏԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԵՒ ՀԱՅ ԿՐԹԱԿԱՆ ԳՈՐԾԸ

ԵՐՈՒՆԿ ԱԶԱՏԵԱՆ

Մեր բովանդակ պատմութեան ընթացքին հայ կրթութեան ու դպրութեան զորքը նոյնացած է Հայց. Եկեղեցւոյ հետ. մեր միջնադարեան վանքերը հանդիսացած են ժամանակի ամենէն, առաջադաս համալսարանները: Սանահին, Հարթատ, Գլածոր, Տաթևա եւ ուրիշ վանքեր նշանաւոր եղած են իրենց ջանքով ուսմամբ եւ հայ մասնագործութեան բերած նըպաստով. միեւնոյն պատճառով ալ հայ եկեղեցականութիւնը հանդիսացած է մեր լուսամտի ու կրթնայ դասը: Անոնք ոչ միայն եղած են մեր ժողովուրդին դաստիարակները, այլ յաճախ նաեւ՝ բաղաբախտ առաջնորդներ՝ ինչպէս Ղևոնդ Երեց, Ներսէս Աշտարակեցի, Ներսէս Վարձապետեան, Խրիմեան Հայրիկ, Մուշեղ Արարեան եւ ուրիշները:

Աւելի մօտ ժամանակներուն ես, հայ ծխական դպրոցը միշտ մնացած է հայ կեանքի մէջ անբաժանելի երեւոյթը:

Երբ մենք կորսնցուցած ենք մեր պետականութիւնը՝ միշտ ունեցած ենք այն միջխարութիւնը, թէ պետութեան կատարելիք դերին մէկ մասը գտնել կ'ամբողջացուի եկեղեցւոյ կողմէ՝ մեր մշակոյթի եւ ազգային ինքնութեան եւ գիտակցութեան պահպանումը. չէ՞ որ առաջին օրէն հայութիւնը քրիստոնեաները դառնալով ազգայնացուցած էր նաեւ քրիստոնեութիւնը:

Ամերիկայի մէջ սակայն յանկարծ մենք գտնել կը գտնենք տարբեր իրականութեան մը առջեւ. մասնաւոր Մայր Եկեղեցւոյ շրջափոխէն ներս ամբողջական ապահարգում մը յառաջացած է հայ կրթական գործին ու եկեղեցւոյ կրթին: Մայր Եկեղեցին ամենէն կազմակերպւած է Ամերիկայի մէջ, իր երկու թեմերով եւ յաճախ ամենէն յարմարակաւ աղօթարաններով եւ մշակոյթի սահմանում իր շէնքերով. սակայն, մշակոյթի աւելի հանրակրային ետուն գոր-

ծուռնութիւն մըն է որ կը տիրէ, որուն օգտակարութիւնը կարելի չէ որսնալ, ինչպէս կարելի չէ անտեսել անոր անբաւարարութիւնը: Իսկ դասարանային յարմարութիւնները կը յորանջեն ամբողջ համար. մէկ օր միայն ընդունելու համար կի-րականորէն աշակերտութիւնը:

Միջխարակեան պիտի ըլլար մասամբ գտնել, եթէ կիրականորէն զբոսորդները հայանային. սակայն մեծ չէ թիւը այն եկեղեցիներուն, որոնք կիրականորէն զբոսորդի մէջ աւետարանական դաստիարակութեան կողմէն հայ եկեղեցւոյ պատմութիւնը կը ստրկեցնեն, ազգային պատմութիւն կ'ուսուցանեն եւ հայ լիզու ու մշակոյթի կը սիրցնեն:

Անուշտ բացատրութիւնները շատ են այս երեւոյթին՝ նոր կեանքի պայմանները, Եկեղեցական կարիքները, հայ եկեղեցականներու ուսման մակարդակի զգալի անկումը եւ այլն: Պակաս չեն նաեւ ազգը եւ կրօնը բաժնետիր այս զգրեթէ անբաժանելի զգրացնելու իմաստակ փորձերը...

Նոյնիսկ եթէ պահ մը ըմբոսնինք. անընդունելի, թէ մեր ազգային ինքնութիւնն ու եկեղեցին աննշտ իրողութիւններ են՝ այդ կերպով ոչ միայն անհեշտան դատաւարաւոր կ'ըլլանք մեր ազգը, այլ նաեւ՝ եկեղեցին. որովհետեւ, հայ եկեղեցին իր ազգային իւրաճատելի նկարագրի պահպանումով կրնայ միայն պահել ինքզինքը. քանի ընդունի տարբերութիւնները հայ եկեղեցւոյ եւ օտար եկեղեցիներու միջեւ, այնքան զիւրիս պիտի ըլլայ ազգայնօրէն այլասերած Տօտին նշանըրը դէպի օտար եկեղեցի:

Միջնորդն հայ վարժարան հովանաւորելով կամ կիրականորէն հաշտեցնելով՝ հայ եկեղեցին պիտի պատրաստէ իր վարդան հաւատաստ ու գիտակից Տօտը, նոյնիսկ եթէ փորձ ձեռքբազատուի իր ազգային առաքելութենէն:

Թէ եկեղեցին պէտք է սեր կանգնի հայ դպրոցին՝ առիկա պատմութեան անխուսափելի ճիւղն է. այս պահանջին իրականացման դէմ կարելի է թուել բազում պատրուակներ, սակայն երբեք՝ լուրջ պատճառներ:

Ամերիկայի մէջ Բարեգործականն է որ կը լրացնէ եկեղեցւոյ ձգած բացը. սակայն, եկեղեցին աւելի լայն նիւթական միջոցներ ունի եւ աւելի ընդարձակ հետեւորդութիւն: Փորձերը ցոյց կու տան, թէ հոն ուր կատարուած է փորձը, յաջող ելք մը գտնուած է միշտ:

Պէտք է ընդունել, թէ այս իմաստով աւելի հիմնական դեր կը կատարէ Ամերիկայի անձատեղ եկեղեցին, որ ինքզինք կիրականութեամբ անուան ներքեւ կը ծանօթացնէ: Որքան որ ալ մեղադրենք այդ եկեղեցւոյ խղճումը Մայր Աթոռէն ու Մայր Եկեղեցին, չենք կրնար ուրանալ անոր ընծայած պատշապնութիւնը հայ դպրոցին, մասնաւոր Քալիֆորնիոյ մէջ:

Մայր Եկեղեցւոյ շրջանակէն ներս եւս կատարուած փորձերը յանգած են յաջող արդիւնքներու, ինչպէս նիւ Երբի Պայտայի եկեղեցին եւ Վին Նայտի Ա. Պետրոս եկեղեցին՝ Տիւրքի, Բարեգործականի քաջա-

րութեամբ եւ նիւթական աջակցութեամբ - յաջող կերպով սեր կը կանգնին հայ դպրոցին:

Չենք մոռնար նաեւ Միջխարակեան Երու Անարատ Յղութեան Գոյրերու վարժարանները:

Եթէ միւս մեր ծուխերը եւս կատարեն միեւնոյն փորձը՝ անխուսափելի կերպով պիտի յաջողին: Սակայն, կը թուի թէ այնտեղ յաճախ աղտած է ազգային գիտակցութիւնը, թուլացած է եկեղեցականներու առաջնորդութեան հիմքը եւ խարխափումն ու անտեղի պատրուակներն են որ կը խնդրեն միտքերն ու հոգիները:

Պատմականօրէն հայ դպրոցի պատշապն ու հովանաւորը հայ եկեղեցին եղած է միշտ. այսօր եւս - մասնաւոր աշօր - ան չի կրնար խուսափիլ այդ լուրջ պատասխանատուութենէն՝ եթէ չէ հարցուած հայութեան մտայնութեան հուշման գաղափարին հետ եւ եթէ չ. որոշած ինքզինք յոժաւորէ եկեղեցին նոյնիսկ իրեն անկախ ինքնութիւնը:

Գլածորներու, Տաթևներու, Սանահիններու ոգին այսօր եւս պէտք է ճառագայթէ Ամերիկայի հայ եկեղեցւոյ խորանէն ու գլորէթէն...

ՀՈԳԵԱՆԳԻՍՏԻ ՀՐԱՒԷՐ

Կոմիտաս Երգչախումբը, բաժնեկով վիշտը իր հիմնադիր ու վարձերի ղեկավար Պր. Լեոն Վարդապետեանին, իր կողակցին ողբ.

ԱՐՈՒՍԵԱԿ ՎԱՐԳԱՊԵՏԵԱՆԻՆ

քննատուրքին տխուր առիթ, կը հրապրէ իր բոլոր հին ու նոր անգամները, հարգելու՝ անցեցեալին յիշատակը, 26 Յուլիսի Կիրակի օր ժամը 11ին Ա. Գրիգոր Լուսաւորիչ Մայր Եկեղեցւոյ մէջ, եւ միասնաբար երգելու նաեւ հոգեհանգիստի կարգը:

Կոմիտաս Երգչախումբը, հաջեցով Երկնային միխարություն յարգարժան Պր. Լեոն Վարդապետեանին եւ քննատուրքի պարագաներուն, Հիւանդաց Խճանատար Մարմնոց կը ներկէ 250.000 փետո:

Այս Կիրակի, 26 Յուլիս 1981-ին, յաւաքու Պ. Պատրարգի, Ա. Գրիգոր Լուսաւորիչ Մայր Եկեղեցւոյ մէջ հոգեհանգաւորեալ պաշտօն պիտի կատարուի մեր սիրելի տիկնոջ, մօր եւ մեծ մօր՝ Ողբ. ԱՐՈՒՍԵԱԿ ՎԱՐԳԱՊԵՏԵԱՆԻ մահուան քառասունօրէն առիթ: Ներկայ կը ծանցուցնենք հանգոցեալի յիշատակը յարգող մեր բարեկամներուն ու ազգականներուն:

Լեոն Վարդապետեան, Տր եւ Տիկին Նշան եւ Էմմա Չամիլեան, Տր եւ Տիկին Գրիգոր եւ Ասողիկ Վարդապետեան, Տր եւ Տիկին Գրգոր եւ Սիլվիա Վարդապետեան եւ Թոնիկները

ORTOPEDIA

Bartamian S. A

PRESENTA SU LINEA COMPLETA DE PIE RECTOR

- Plantillas Correctoras
- Artículos Ortopédicos y Taloneras
- Deportivo: con plantilla incorporada para la continuidad del Tratamiento
- Preventivo con arco incorporado para la Correcta formación del Pie
- Para usar con plantillas: Contra Fuerte Elevado, Rígido, con taco de Thomas

30% de descuento social

Precio indicativo \$65.000

BELGRANO 1699 - T.E. 45-5213

ESTUDIO JURIDICO
DR. BAUTISTA KUYUMDJIAN
 Tucumán 1438. Piso 7.
 Tel: 40-6809/7112, 49-7049

SUIZO ARGENTINA
 COMPAÑIA DE SEGUROS S.A.

Florida 537 P.22 1005 Cap. Fed.